ХИЖАТА В РИЛА

На пжтя Горна-Баня—Рилския Монастир пжтника, какжвто и да е той, ще срешне кацнала пжрвата туристическа хижа, в Бжлгария, всред красивата котловина „Скакавица".

Хижата е дело на местните ни туристически дружества—юношеско и Гражданско „Рилски езера". С малжк фонд от 25,000 лева, но с редка енергия и вжзвишен ентусиазм, се поде и построи пжрвия паметник на туризма. Днешната ни и красива Рила крие веч в пазвите си пжрвия дом на туриста. Хвала на Дупнишките туристи — млади и стари, които пжрви с копачи, лопати и варии в ржце, тржгнаха кжм величествения ни балкан, за да направат последния по-достжпен и по приютен. . .

На 10 юлий т. г. пжрвата смена трудоваци - туриски и туристи, се задвижи

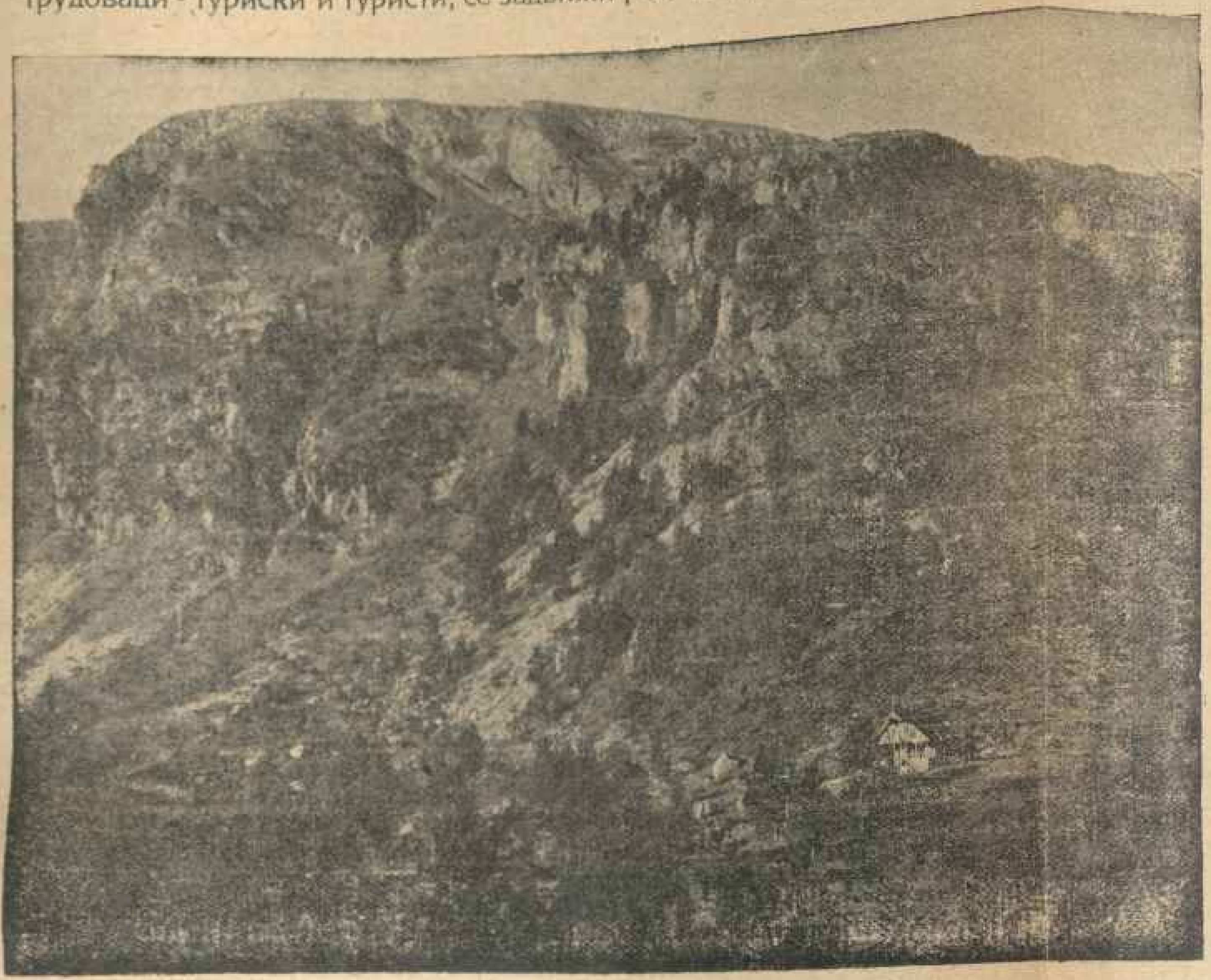

кжм „Скакавица" определената котловина за строене на хижата. На другия ден още долината екна от ударите на брадви, тжрнокопи и радостни викове, шеги, смех и пр. Между „Скакавица" настана нов живот. За душата на туриста тук немаше кошмар — волен се чувствуваше той. Денем го увличаше работата—била тя на пжтеката или на „плантацията" сипей или на самата хижа, а вечер — до легане, буйните огнйове, около които непрекжснато се слушаха, песни, смех, закачки, писжк на гайда, а на края и хора не липсваха. Прохладната пжк нощ, ектежа на двата скакавишки водопада, аромата на горските цветя и бор, тихия горски зефир успиваха сладко, сладко трудовака. Така при четири смени, работата по постройката на хижата, проджлжи до пжрвите дни на м. септемврi.

Хижата се намира на растояние 4 ч. от с. Горна-Баня, близо 2,000. м. над морското равнище, Заема около 100 кв. метра. Сжстои се от два етажа—пжрвия с антре и три стаи, а втория от две. Целата е комбинирана от борови парчета. Основите и са каменни. На долния етаж, по целия фасад, има веранда, от която се открива валиколепна гледка —в лево, „Ржжана и Средна Стара-Планина, а в десно „Скакавишкия" водопад, с надвесени около него гигански скали. От двете страни на хижата има направени по една чешма и пейки. Достжпна е хижата и за товарни коне. Направена е и нова пжтека—от долния „Скакавишки" водопад до самата хижа. Тази пжтека е зигзагообразна и минава през гжста борова гора. Тук е най приятно пжтуването, защото пжтника го чака пейка на „Гюл-бахче" за отмора, а по нататжк друга чешма 4° студена, за убиване на жажддата.

На близки разтояния около хижата е пжк чудното и красивото. Вжзкачване 1—1½ ч., западно от хижата, отива се на в. „Кабул". от кждето се разтиля целата долина на р. Отовица, езерото ѝ, вижда се града ни и пр. А подеме ли се, некоя сутрин с малко хлебец в раницата, ю. и. скат от хижата стига се до 5-то 6-то, и 7-о езера, от седемтех такива на р. Джерман, от „езерния" вжрх, при 7-о езеро може да се поздрави „Лакатица", долината на р Черни-Искжр, Самоковско поле и далеч Стара-Планина, с в. „Юмрук-Чал"; още ½ ч. ход стига се на в. „Дамка". Тук любителя на природата е в захлас. С шапка в ржце той праща поздрави ту на зжбарите „Елени вжрх" „Купните" ту на „Урдините" езера, ту на далечните „Пирин-планини", „Беласица", „Осогово" и пр. . .

Хижата не е окончателно довжршена отвжтре До това положение, в което е сега, туристите не пожалиха нито сили, нито време — преоделеха се големи неудобства, трудности, лошо време и пр. Остава на гражданството да подкрепи двете дружества парично за да може напжпно да се устрои хижата през идното лето, когато ще стане и освещаването ѝ.

М.

Праздника на подофицерите в Кюстендил.

На 21 того, по случай патронния праздник на Кюстендилското запасно подофицерско Дружество „Сливница", местното такова „Св. Ив. Рилски", с знамето и военната музика, с три камиона в 10 часж преди пладне пристигнаха при земледелческото училище, край гр. Кюстендил, посрещнати от членовете на Дружеството „Сливница" и голема част гражданство.

Начело с знамето и военната музика се отправихме за черквата, гдето се отслужи панахида, за падналите през войните, в защита родната земя герои — светци и молебен за живите

Тук свещеникжт с прочувствени думи подчерта делата на тия светци, които на Бжлгарската голгота се самопожертвуваха за благото на отечеството, както Христос за човечеството.

Построени на двора на цжрквата, команда войници от гарнизона, подофицерските Дружества и препжлнен двор от гражданството, Началника на гарнизона подполковник Данчев с прочуствени думи подчерта значениието на организирания подофицер и подкани за Цар и мило отечество. да извикаме едничкото не забранено още от Нйойския договор громко войнишко ура, което прецепи вжздуха и далеч се разнесе ехото му.

Поканени на скромен обед в градското читалище при препжлнен салон и образцов ред при задушевна атмосвера и сжрдечност, веселието проджлжи до 3 ½ часа. На площада под звуковете на музиката се изви кржшно хоро, което проджлжи до кжсно.

Не мога да не отбележа факта, че Кюстендилското гражданство взе живо участие на това мило и назидателно тжржество на сплотеното запасно подофицерство и манифестирайки добрите си чуства кжм него, го поощри в трудната организационна борба, нещо което тук в Дупница при праздуване патронния праздник на тукашното подофицерско Дружество „Св. Ив. Рилски", само част от гражданството взе участие.

Накрая, джлг на Дупнишкото подофицерско Дружество е да благодари на:

1) Кюстендилското такжво за доб рия и радушен прием

2) Кюстендилското гражданство за взетото живо участие в празднеството; и

3) На тютюнотжрговските фирми: „Ориентабако" „Консорциума" и „Никотея" за гдето с голямо удоволствие и готовност, сжзнавайки милата идея на сдруженото запасно подофицерство, отпустнаха камионите безплатно на местното подофицерско Дружество. Добжр пример за подражание и от другите фирми в Дупница

гр. Дупница 23 XI 1921 год.

Хр. Данаилов

ПРОДАВА се дюкян на Главната улица в Николаевско отделение срещу Акцизното управление притежание на Братя Челеби и Давид Алкалай. Дюкяна е двуетажен и масивен с празно место пред него, което е платено.

Споразумение при Нисим А. Алкалай — Дупница.

Малки Рак?, !

Рак Рак Малки рак! Рак Рак!

ПЕЧАТНИЦАТА на Владо Ив. Пилев & С-ие ТЖРСИ две момичета или момчета за ученици при условия износни.

Христо Н. Икономов

Роден в 1885 год. Христо Икономов получава пжрвоначалното и прогимназиално образование в родния си град Дупница. Още от рано в него се пробужда силна жажда за по обширно образование и в 1900 год. го виждаме в Самоковското богословско училище което в 1904 год, завжршва с успех. Учителствува една година в с. Гюклемез, Дупнишко, след което отбива военната си тегоба. Образованието му, обаче, не го задоволява: Става студент — слушател в юридическия факултет на Софийския университет и едновременно с това приготовлява допжлнителна гимназиална матура. Издржжал такава без латински език в 1910 год. заминава за Русия, сметайки там да намери по-широки хоризонти за своята познавателна жажда, Обикаля; Олеса Харков, Москва, Петроград и Варшава, обаче никаде не остава, понеже в всички университети му изкат изпит по латински език. И ние го виждаме след два месеци пак в Бжлгария да джржи този изпит. В 1911 год. наново се вржща в Русия и постжпя в юридическия факултет на Петроградския университет. През летото на 1912 год. завжрнал се в Дупница да поотпочине през ваканцията и с вжзобновени сили да проджлжи образованието си. Това не му се удава — мобилизацията през 1912 год. го завари тук и с 14 пех. македонски полк, той заминава за бойното поле. Става след туй командир на III рота от 67 полк, какжвто остава и до самата си смжрт. Взема най-активно участие в 17 сражения с турци и гжрци и найпосле на 13 юли 1921 година, два дни преди сключване примирието бива убит при махала „Тросково" Крупнишко в момента, когато посочвал на войниците си как се стреля. Ето по главните моменти от живота на известия на повечето от гражданите, наш сжгражданин Христо Икономов.

Но нима този сух спомен — за него е достатжчно? нема ли бившите деца, другари на Христо да ни се сжрдят, ако не кажем нещо за неговия буден темперамент? Не ще ли се обидат майка му, близките му, неговите войници па и всички, с които той е бил в общение, ако не споменем нещо за неговото любляще сжрдце и твжрда воля, на която беше присжща неподражаема храброст. смелост и решителност?

Кой не си спомня неговия буен темперамент — непримирим с никакви ограничения с никакви обществени предразсждаци. Близките му знаят колко неприятности той е сжздавал на баща си, поради своята буйност и разбирания (поради това, че вместо в черквата като семенарист, пеел революционни песни). Учителите му и сжвипустниците от духовната семенария знаят, че той единствения е отказал да направи духовни поклони и целува ржка на бившия монарх „Фердинад", когато последния лично им раздавал дипломите, че кжм него е пристжпил, като обикновен човек и приел диплома си с обикновенно ржкуване, обстоятелство от което особено останал недоволен Фердинанд. Войниците му си спомнят, че при пжрвия инцидент с гжрците през 1913 год. в „Нигрита" нападнат вероломно от една цела гржцка дружина, нощно време, в една кжща, с двадесет души от тех е успел да пробие „на нож" сжздадения обрач и спаси себе си и тех от плен и смжрт, в техната памет са пресни спомените за неговото самотвержено и смело джржане в кукушките боеве.

Воля, Икономов имаше железна. Речеше ли да извжрща нещо, требваше непременно да стане, заемеше ли се с нещо с неподржжаемо упорство го следваше. Колко пжти му се очудвали как можеше по цели седмици да прекарва в литературни и научни знания, без да излезе от кжщи, даже често пжти без да се облече, и нахрани?

Особена страна в живота на Христо представляват неговите литературни занятия. Още ученик в III прогимназиален клас той усилено чете литературни произведения. В I курс на семенарията, той вече почва да се опитва сам да пише стихове. Усвоил в семенарията малко Руски език, руската литература, особено Лермонтов и Пушкин, стават негова насжща храна: Чете, препрочита, заучва на изус стихотворенията на последните, опитва се и той в поезията. Пише доста работи и то непрестанно 14 години на ред, които за сжжаление изгаря преди да замине за бойното поле. По негови думи, при близки хора, в свойте стихове той рисува свойте многообразни преживявания; своите предишни любовни увлечения. Единствени запазени стихотворения сж напечатените тук две, писани в 18 годишната му вжзраст, и печатени в Демократически преглед год. VI. стр. 1030 под псевдоним „Чавдар". Сждейки по тех, ние не можем да отречем и известна поетическа дарба на тази така богата и своеобразна натура.

Мнозина четейки тези неколко бележки за Христо Икономов, може би ще мислят, че сж много пресилени. Онези обаче, които го познават по от близко ще ни се сжрдят за тази бледа характеристика на техния любимец Ние ще бждем доволни ако и у едните и у другите извикаме по жив спомен за него, защото сметаме, че той това заслужава, па и много в неговия живот има, на което требва да подражава днешното младо поколение.

Сжлзи.

1.

Сжнувах тжмна утрина и пжт скалист и стржмен
Над урвите на поледени плавини,
И как като безумен
Кжм хубавите висини
На тоя стржмен пжт се покатерих сам, Невена,
Под клоните на брест изсжхнал там те срещнах нажалена,
И пак плака, дете, и тихо пак ме нещо моли,
И как очите и косата ти целувах джлго там
И — без да знам, защо ли
Отминах пак нагоре сам . . .

2.

В сжрдцето ми ще видите самотен кжт,
О. хубави разплакани очи,
Над гроб самотен тжмно-сини теменуги там растжт
И черен кржст стжрчи.
Не питайте, кого сжм там заровил аз,
О, хубави, разплакани очи,
Не питайте—над други две очи по-хубави от вас
Там черен кржст стжрчи

Чавдар.

Материал за клюки

Това се случи преди неколко дена сжвсем случайно и неочаквано.

Всички знаете, и сами сте изпитали непоносимата тягостност на нашите джлги ноемврийски вечери когато улиците сж непроходимо кални, без светлина, без тротуари, пусти праздни и мржтви, като на допотопен град; когато небето е толкова низко. че поглжща покривите на кжщите и безпирно тжче своите водни нишки, като огромен и невидим паяк

Тия вечери, които не позволяват да се ходи; които сж тжй мжчителни, тежки и безкрайно убийствени, ако се опитате да ги прекарате и сами, в своята килия, наведени на некоя книга (кжм които ние храниме предвечна умраза), или ржв размисал над ония страшни вжпроси, които си задават бедните и нещастни герои на Достоевски. (пази боже, ние никога не мжтиме своя мозжк с такива неща.)

Тази беше една от тия вечери които ви карат настоятелно да тжрсите приятели; да седнете в некой задимен жгжл на пивницата и да прекарате неколко часа от своя безделнишки живот в тих, хубав, лек разговор и смех, в отмора и почивка, подслаждани с весел и остжр коминаш.

Това правехме и ние през тази вечер. сжбрани в един жгжл на „Бжлгария", чествувайки и изпращайки имения ден на един приятел

Бехме много и от всевжзможни професии: —тжрговци, чиновници, инжинери, сждий, адвокати, кржчмари, един вестникар, един брадат комита от архивата на миналото и един обущар. От това различие и разноцветност обществото ни никак не страдаше. И веселост цжвтеше по лицата ни. Топлотата и сжрдечноста беха пжлни. Виното беше стопило всички прегради. И душите ни голи и „чисти" седеха една до друга и си беседваха топло и непринудено Деличните маски беха неусетно хжжрлени настрани и на масата седеше, чистия лик на човека Това може да направи само вжлшебната способност на виното

После танцувахме джлго и уморително, едни особени индийски танци, с редко увлечение и страст, — до самозабрава. Така танцуват в Париж Кратина а у нас — Спиридон Тонев Шафулкйов . . .

А след това се целувахме с такава топлота и сжрдечност каквато не познава и найверната жена.

* * *

Веселието беше стигнало отдавна своя безумен вржх. И беше вече кжсна нощ. В тоя миг некои решават да се направи един годеж още сега!!! Решено и свжршена. Жертвата е избрана.

Напускаме „Бжлгария". Напускаме я с викове, ревове и песни, които могат да бждат повторени само при второто пришествие.

В друга една кржчма се направи последната и решителна подготовка. Тржгнахме през локви и редка кал, която се разбива и лети по дрехите на капки и джлги тинести езици под нашите казашки стжпки.

Как сме вжрвели, и как стигнахме до там,—до местото на годежа —немога да разкажа скжпи читателю.

Хората ни посрещнаха. И останаха гржмнати, очудени, стреснати, удивени, плахи и страшно изненадани от нашите *благовидни* човешки образи и *великолепна* вжншност! . Ние наверно сме напомняли Наполеонови войници след битката при Бородино или печалната гледка на вржщащите се кржстоносци на Петжр Амиенски.

* * *

Там пихме, играхме и помня че пехме. Всеки пееше своя собствена песен и на свой собствен глас. Не песен, а некакжв кжс от песен, безпирно и непрекжснато всеки си повтаряше — до пжлна умора.

Сигурно това беше последното му и единствено духовно богатство, скрило се некжде джлбоко из паметта му, неизгонено от виното. Напразно ще мжчите умжт и вжображението си, за да се вжрнете много векове назад, скжпи читателю, и да си представите какво е било смешението на езиците при великото Вавилонско стжлпотворение. С всичката сила на вжображението си вие нема да добиeто за него оная ярка и блестяща картина, която можехте да получите безплатно, ако ни видехте през тая нощ.

Само случайния гост на това общество, Софийския вестникар, моя добжр приятел, седеше нем и безмжлвен в крайния жгжл на приемната; Беше блед и развжлнуван, уморено оборил глава над джждобрана си. Всичките си впечатления, бележки и преживелици от тая нощ, тласнат от един неуджржим вжтрешен порив, той изсипа в джждобрана си! Немаше вече нищо, нито в главата, нито в стомаха, нито в устата си . . Очите му гореха. Езика се беше вкаменил. Личеше, че се намира в Мохаметовски екстаз.—Той сжзерцаваше невидими светове . . .

* * *

Когато си разотидохме беше по-кжсно от три часжт. Кой до кжде стигна и дали си отиде у дома, не искай да знаеш приятелю . . .

През тая Валпургиева нощ сж изгубени следните тоалетни принадлежности:

1) Една горна човешка челюст с четиринадесет зжба. Изхвжркнала е от местото си при едно силно вжтрешно преживяване. Собственост е на дедо Никола.

2) Две шапки и три чаджри—неизвестно как изчезнали.

3) Четири чаджра разменени от притежателите им. Още не могат да се споразумеят кой на кого е.

4) Едня печка повалена и счупена. Заедно с нея смазани една ржка, един крак и една цигулка.

5) Едно палто. И до днес не се узна кжде е забравено.

6) Най-голямата загуба, обаче е десната подметка на моята лева обувка. — Издэхнала внезапно и скоропостижно през нощта в некоя свещенна локва като баба Иванка.

* * *

Не задължавам никого да верва в разказаното, но не желая и да оспорва. Казвам ви една истинска измислица и една верна лжжа.

гр. Дупница. 18 XI 1921 г. *Велев.*

Печатницата „Модено изкуство" на Владо Ив. Пилев & С-ие работи бжрзо, чисто и при най-умерени цени.